

LA ESQUELLA

DE LA TORRATXA

PERIODICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI.
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA
y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.
NUMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ
LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals.
Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger, 18

LA BARRETINA.

¡Qué digan lo que vulgan! Parodiant una frasse de Voltaire, hém de declarar que si no existís la barretina, hauria sigut necessari inventarla.

Repassin totas las prendas qu' existeixen y poden existir pera cubrir lo cao, es á dir, la part més noble de la persona, y no 'n trobaran cap més que puga passarli la má per la cara.

Desde que vá inventarse la barretina, lo progrés en aquestas materias vá paralísarse. No s' ha trobat encare un més enllá.

¿Han vist res més ridícul que un barret de copa, tarrot per mal nom?

Nos hém acostumat á veure'l aliat ab la levita ó 'l frac y naturalment dihém que vesteix.

Pero considerémlo aisladament, prescindim de la costum que hi ha de treure'l en las grans solemnitats, trayémlo després del cap de un marqués ó del cap de un elegant, y veurém lo qu' es un barret de copa.

Un canó de xamaneya ab alas.

Sembla que l' home, al posarse'l, no 's preocupi més que de una cosa: de ser més alt que 'ls demés.

¡Pero quina alsada més fátua! Un tros de cartró engomat, y entre 'l cap y 'l fondo del barret no hi ha més que 'l vuit, es á dir: res.

A n' aixó afegimhi la part exterior consistent en un forro de felpa planxada.

—¡Oh, llubeix molt! exclaman los admiradors del barret de copa.

Si, ja veurán: pássinli la má al revés, es á dir á repel, y veurán que queda d' aquell brillo.

Es á dir: una prenda tant senyora, á la primera contrarietat pert la calma y s' estarrufa.

Aquí tenen la barretina.

Sense necessitat d' engomarla, ni de planxarla, si se la posan dreta, no més que pèl seu natural, es més alta que un barret de copa.

Y tant se val que la respallin per la dreta, com per l' esquerra: tant se val que se la posin del dret com del revés: ella sempre es igual, sempre presenta 'l mateix aspecte.

Es lo símbol del nostre carácter inflexible y enter que no pert may lo valor, ni 's descompon pera res.

¿Diuhen que no vá bè ab lo frac y ab la levita?

Als que aixó prenenen, no 'ls recomanaré sinó una cosa: que ho prohibin.

Las qüestions de gust neixen ab la costum.

' Acostumém's hi, y després quan veurém una trona, 'ns partirem de riure.

No crech haverme d' esforsar gaire per demostrar la

ventatja de la barretina sobre 'l barret de teula, 'l solideo, 'l boneto y altres tapa-caps eclesiástichs.

La teula fa que 'ls eclesiástichs semblin barrinas.

Lo boneto, ab las sévas quatre puntas, t' tot l' aspecte de una badoquera pera anar á pescar pomas dintre del cubell en una sortija de xicots.

Y 'l solideo, de curt diámetro y apretat al cap, sembla un quiero y no puedo.

¿Quin inconvenient hi hauria en que 'l clero catalá adoptés la barretina?

Fins D. Joseph Maria que are ha anat á Madrid á defensar desde 'l Senat la protecció á l' industria nacional hauria de posarse 'n. Posada dreta y donantli un cop de má al cantell al bell mitj, l' hi serviria de mitra, y aixis, ab una barretina no més ne tindria prou, per presentarse com cal, en tots los actes de la vida.

Lo barret encatronat y fins l' hongo no poden compararse ab la barretina.

Lo barret encatronat es molt incómodo y deixa un sèch al front; en quan al hongo tot desseguit agafa mals gestos, y ja poden llsarlo.

La barretina no t' cap d' aquests inconvenients. Tant se val que 'l cap siga gros como xich, rodó com botarut: la barretina sempre 's posa bè y vá á la mida.

En quan á la catxutxa no cal parlarne.

Es un tapa-caps humil y massa provehit de costuras; tot sovint se descús, y posada al cap del home, sembla que hi estiga en pena.

Fins lo llenguatje vulgar l' hi ha donat un mal empleo.

Quan un se convida á si mateix á menjar en taula agena ó á fumar de la petaca del próxim, d' aquest procedir se 'n diu donar una gorra.

Un sentit igualment denigrant t' 'l bolet.

Ja no 'ls parlaré d' estar tocat del bolet.

Donar un bolet es donar una clatellada ó bè una castanya.

Aixis, á l' industria nacional, ab l' aprobació del tractat de comers ab Fransa, l' hi han donat un bolet.

Ja veuhen que la barretina comparada ab totas las demés prendas que 's destinan á tapar lo cap del home, porta immensas ventatjes.

Analísada aisladament encare l' hi trobarem més mérits.

Baix lo punt de vista de la servitut, no trobarem res més que se l' hi sembli.

En primer lloch es un butxaca segura en la qual jo 'ls hi abono que 'ls granujas no 'ls hi ficarán los dits, sense que vostés se 'n adonin.

Per lo tant ja poden ficars'hi 'l porta-monedas ab tota confiansa.

Després es un gran desembrás. ¿Hi volen dur la petaca, 'ls mistos, lo llibret? ¿Ahont estarán millor que dintre la barretina?

Además s' acomoda admirablement á totas las estacions.

¿Fá fret? Se l' enfonzan fins á las orellas, y vinga griso, que lo qu' es per anar ben governats de cap, no han de apurarse.

¿Fá calor? Aixó ray: si 's troban al sol se tiran la punta endavant á tall de visera, y no tingan cuidado que 'l sol los toqui.

¿Se troban á la sombra y suan? No tenen més que treuresela y penjársela á l' espatlla, sense que 'ls embrassi gens ni mica.

Si s' han d' ajonellar, l' aplanan á terra y no s' embrutan los pantalons.

Si s' han d' asseure, 'ls servirá de cuixi.

Si van en carril ó en diligencia y volen fer una bacaina, dormen sense que la barretina 'ls molesti.

En una paraula, serveix per tot, y á tot s' acomoda.

Baix aquest aspecte, retrata també 'l nostre carácter, eminentment práctic, que sab treure partit de totas las cosas, y que no s' apura may per res.

Además, aixis com los barrets presentan sempre 'l mateix aspecte, la barretina, segons la manera de posársela s' acomoda á tots los caràcters, y expressa perfectament l' estat d' ánimo del que la porta.

¿Veuhen una barretina tirada endarrera? Ja poden assegurar que 'l que la porta es un d' aquells de tant se me 'n dona.

¿Una barretina de costat? ¡Qué fanfarría!... ¡No 'n perdrá pocas de pubillas!

¿Tirada endavant? ¡Ah, aixó designa una altra cosal

La barretina endavant y á tall de gorro-frigio, no 's porta sinó després de haverse aprobat lo tractat de comers ab Fransa.

La barretina l' abonyegan y cargolan de la manera que 'ls dona la gana. Admet totas las formas, tots los aspectes, y per cada aspecte y per cada forma expressa una cosa distint.

¡Ay dels enemichs d' Espanya quan boleya la barretina! Los francesos al Bruch y 'ls moros de Marruecos, podrian donarne compte.

En resúmen, la barretina es la prenda de vestir més ayrosa que haja pogut may inventarse.

La seva mateixa antigüetat demostra qu' es una de las invencions més útils. Res ha pogut la moda per destruir-la.

Al revés, tot sovint surt del desterro á que se la condemna.

Serveixin d' exemple 'ls temps actuals, sintetisats per un sombrero que deya:

—¡Quina culpa hi tenim nosaltres de que s' haja aprobat lo tractat de comers ab Fransa! ¡Ay senyor! Are mateix haurém de dir: «Tants caps tantas barretinas».

¡.....!

Era de nit. La lluna, que ja devia estar enterada del drama que aquella nit havia de representar-se, tement tal vegada haver d'anar a donar declaracions davant del tribunal, permaneixia amagada detrás d'un núvol negre com lo porvenir de la indústria catalana.

Las estrellas, que també saben allò de que 'ls infants fan lo que veuen fer als grans, com aquella, procuraven escorre 'l bulto; y 'l espay, orfe de la llum d'una y altres, se mostrava fosch com... no 'ns emboliquem ab més comparacions foscas...

Lo carrer de... (Si volen saberho, endevinarho) estava desert. Ni 'l sereno hi havia. ¡Deu sap ahont d'veja esser!

La campana del rellotje de la torre de l'iglesia de San Pere acabava de llensar al espay lo so de dotse batalladas.

Un silenci sepulcral regná després.

Passat un instant fou interromput per lo xich xech produhit per los talons de las botas que portava un jove que devia anar de conquista.

Aixís fou. Davant d'una casa ahont hi ha una botiga de vetas y fils s'aturá; doná dos palmadas y veje que tot seguit las portas d'un balconet del entresuelo s'obrien per donar sortida a una nena lironissima.

Comensá un diálech d'amor.

¡De qué podia esser? No s'havian d'ocupar pas del tractat franco-espanyol...

De prompte ella 's girá dins al quarto y exclamá:

—¡Fuig Pepet, que aquí hi ha 'l Pare!

Efectivament hi era, y aquelles galletas que 'n Pepet tant devia desitjar omplir de petons, reberen varias caricias de la ma paterna, en forma de bofetadas.

No devia parar aquí lo furor del gueto, porque desde 'l carrer lo pobre Pepet senti lo soroll que fa un cos quan cau a terra.

Desesperat, fora de sí, tocá pirandó (era 'l millor partit que podia pendre).

La campana que havia tocat las dotze doná una batallada; y 'l sereno que en aquell moment entrava al carrer, cantá ab aquella véu de sereno propia dels serenos «la unaaa... nubladoooo...»

Tot en aquest mon t'è son fi y aquella nit també 'l tingué.

En Pepet no havia dormit gens.

No podia apartar de sa imaginació aquella escena horrorosa. Veya a la pobre Toribia morta, estirada a terra ab las gallas rojas encare de resultas de las bufas del gueto, y ab lo resto del cos cusit a ganivetadas.

Serian las nou del mati que 's dirigi cap al siti de la catástrofe. Son temor aumentá al distingir un polison y un municipal a la porta de ca la Toribia.

Ja no volgué saber res més: segur de la mort de sa aymada s'en aná cap al port.

—Ella ha mort per mi, exclamá, jo moriré per ella.

Una hora després, en una camilla portavan al Hospital lo cadaver d'un home que s'havia tirat a mar. Era 'n Pepet. ¡Deu lo tinga a la gloria!

En lo carrer de... tot eran xius xius per las portas y balcones: tota l'atenció estava ficsa en ca la Toribia. Una dona deya a un altre:

—Y fa molt be lo Sr. Pau de deixarse embargar la botiga: si tot lo que hi te no val ni la meytat de lo que l'hi fan pagar de contribució...

R. B.

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

Las sis funcions de la Bernhardt han passat com una exhalació, sobre tot pels que ocupavam las primeras filas en la Sala Beethoven. Lo treball de la distingida artista, es un primor que s'ha de veure de aprop: la seva véu es una música encantadora que de prop s'ha de sentir. La llengua francesa de segur que no ha tingut may ningú que la fés tant musical y tant bonica.

La Bernhardt es una actriu que no se sembla a cap més. No busca 'ls efectes ni 'ls aplausos, no fá escenas mudas de relumbron, es sóbria, elegant y distingida. Lo seu mérit consisteix en comprendre 'ls personatjes que representa y en traduhirlos ab una delicadesa sorprenent.

Las sévas actituts, en tots los moments están demanant un pintor; las sévas inflexions de véu, dolsas com lo cant del rossinyol, y altres vegadas enérgicas com lo rugit del tigre, están demanant un fonógrafo, pera deixarlas fixadas.

N'hi ha que diuen que careix de sentiment.

Als que tal suposan se 'ls ha de preguntar primer, si dominan prou la llengua francesa, pera sentir ab las paraulas que pronuncia, que ja es sabut que la Bernhardt desdenya las manotadas, las exclamacions y 'ls esperpentos. Hi ha que considerarla tota de una pessa y entendrela bé pera poder formar judici. Devegadas una paraula apenas suspirada val tant com l'efecte més rebuscat y sorprenent.

Ja sabem nosaltres que la majoria del públich vá quedarse *in albis*.

La Sala Beethoven es un local massa gran pera una actriu en la qual tot es primor y delicadesa. Reuneix ademés aquesta sala magnificas condicions per la música, pero condicions infernals per la declamació: té una sonoritat estupenda per la véu que crida ó canta, pero la véu que parla naturalment queda ofegada. Se sent la tos, 'l soroll dels pès quan se bellugan sobre l'entramat, las cadiras quan se mouhen, un bastó que piqui: los rumors més insignificants forman unrumrum, que per forsa ha de distreure ó disgustar al actor que representa y desitja que l'escollin.

Aixís s'interromp a cada instant aquella corrent que identifica a l'actor ab lo públich y al públich ab l'actor, y qu' es, sens dupte, l'element creador dels grans éxits y dels grans entusiasmes.

Més de una vegada vaig teme jo, que la Bernhardt tant mimada y festejada per tot lo mon fés una de aquellas raras que l'hi han donat tanta fama, al veure que la gran majoria del públich no l'entenia.

Afortunadament vá contenirse... gracias tal vegada a que avuy conta ab un marit, capás de terse càrrech de la situació y contenir certas relliscadas, que aquí, a Barcelona, solen tornarse contra l'amo.

De totas maneras, las sis funcions ván donar sis plens, a préus fabulosos: l'entusiasme era gran en las primeras filas; pero anava disminuint a medida que 'l públich era lluny del escenari.

Al *Principal* s'han posat dugas óperas: *Dinorah* y *Aida* que marcan dos successos de la temporada. En totas dugas tant lo conjunt com los detalls han sigut admirables. Hi ha hagut aplausos y fins ovacions. No faig menció de cap artista en particular porque tots s'han distingit. Si la temporada de aquell teatro no tingués més que aquestas dugas óperas y 'l quart acte del *Hamlet*, ja n'hi hauria prou per calificarla de bona. Pero ademés hi ha 'l *Lohengrin* de Wagner que deu estrenarse un del primers dias de la semana entrant. Aquesta ópera, no cantada encare may a Barcelona, es esperada ab verdader deliri.

Al *Bon Retiro* s'ha posat *Poliuto* ab bastant éxit, y s'está preparant *L'Africana*. *L'Africana* al *Bon Retiro* ¡Aquí de l'habilitat! ¡Fer cabre cosas tant grans dintre de un escenari tant petit!

La Bernhardt ha tingut la culpa de que no pogués anar a veure 'l drama *El Problema* estrenat en lo *Teatro de Novedats*. Vaig ferme càrrech de que la Bernhardt daria sis funcions y prou, y de que *El Problema* 's repeliria, quedantme prou temps per veure'l. Perdonin los lectors, a reserva de parlarne un altre dia.

La Spellerini ha passat la corda felisment. Diumenje torna a passarla. La *Plassa de Toros* vá omplirse de gom a gom, com los dias en que mata en Lagartijo.

Una frase de un espectador:
—¡Quants ministres hi ha, qu' en materias de guardar l'equilibri a tants pams d'altura, voldrian saberne tant com aquesta dona!

N. N. N.

REVISTA DEL MES D' ABRIL.

Com que ja tothom temia que aquest mes duria mals per lo que d'ell se sabia, al punt que 'l bretol naixia van tancar tots los portals. Hasta la gent de solana, que fa molt negoci ab llana sens pagar contribucions, va creure idea molt sana suprimir las professions; y en tant que 'l cel se tapaba tot plorant amargament, a la vanitat tancaba, que ab l'excusa 's preparaba de seguir algun *muliment*.

Prou vingué Pasqua al darrera d'aquells dias de quietut, pro per xó la premsa entera va patir de tal manera que hi ha encare algun geperut. L'hi fan purgá, alegre ó trista, agenos mals los jutjats, no la perden may de vista; ja se sab, lo periodista sempre paga 'ls pats trencats.

Per fi, després d'uns quants dias d'haver fet la pó 'ls xicots, després que en unij d'al grias van tornarse escombrar las las barracas dels burrots; després que ab poca vergonya va fé entrá especies de frau algun fulano mo t ronya; després de treure s la nyonya sortint las tropas de cau; després que 'ls de las botigas ja cansats de pesar figas van obrí 'ls establiments, després de tantas fatigas, bandos, bombo y cumpliments, l'estat de siti atrevit

ha marxat avergonyit; pero are un altre 'n perilla; la butxaca de l'armilla tindrà un siti indefinit.

Jo que sempre solch escriure per alegrá un xich lo viure, prou voldria estar riallé; pero, si podem ben riure, ¡com las cosas van tant bé! Perdónam, volgut lector, si es séria aquesta revista; nos toca parlar d'un mort qu'era arrel de nostre cor, y una mort sempre es molt trista. No hi ha valgut per libreria la véu de bons concellers que volgueren ampararla, ni 'ls préchs que han fet per salvarla sos fills, ilustrats obrers.

Y encare no están conmosos de habernos lligat las mans, nos tatran de sediciosos, d'egoistas y orgullosos porque som tant catalans. Nos diuen separatistas y 'ns insultan ab gran sanya, quan hém dat probas ben vistas de ser, si, molt egoistas, pro per la gloria d'Espanya. Ab veu robusta y sensera los ho va dí 'n Balaguer: ja aquell poeta anys endarrera, va mostrar lo mal ahont era, quan inspirat escrigué ab forma, com d'ell, galana, uns mots no oblidats jamay:
*¡Ay, Castilla castellana
si la terra catalana
no t'hagués conegut may!*

BALDOMERO ESCUDÉ VILA.

MONEDA DE L' HISTORIA.

ANÉCDOTAS D' HOMES CÉLEBRES.

Un cap-al-tart de desembre Feliph II, vá dir a D. Diego de Córdoba.

—Fa molt fret y no sé en que passar la nit.

—Podria V. M. ficarse al llit, ja que no hi ha res més calent al hivern y més fresch al istiu.

—Está dit. Despúllam.

Una vegada al llit, lo rey maná a D. Diego que llegís. Pregué aquest un llibre y la palmatoria y estigué llegint molta estona. Mentrestant lo rey s'havia girat de cara a la paret, lo que féu creure a D. Diego que estava dormit.

Pensantho aixís tancá 'l llibre y s'hi girá del altre costat.

—No dormo, no, vá dir lo rey

Y D. Diego fent una gran reverencia respongué:

—Donchs jo sí.

Y se 'n aná ab molta frescura.

Ana Bolena escrigué una carta a Enrich VIII, poch moments avants de anar al suplici. En ella s'hi llegia 'l següent párraof:

«Senyor, la elevació de la mèva humil personalitat ha sigut sempre lo vostre afany predilecte.

«De senzilla dona m'havéu fet marquesa de Pimbroeck; de marquesa, reyna; y avuy d'aquest alt puesto m'elevéu encara a la categoria de mártir.»

Un enemich polítich d'aquells que 's deixan convence quan se 'ls fá un favor ó se 'ls dona un destino, dirigi a Robert Peel la següent carta:

«Tinch l'honor de prevenir ab tota lealtat al primer ministre, que si no 'm concedeix la pensió que l'hi tinch demanada, d'aquí en avant votaré conforme ab la mèva conciencia.»

ESQUELLOTS.

Diuen que a Gracia han aparegut pasquins amenant de mort als que paguessen la contribució. ¡Desdixada sort la dels contribuyents de Gracia! ¿Pagas? Te matan. ¿Quedas a deure? T'embargan la camisa y 't mors de gana.

Lo millor es que 'ls contribuyents, recordantse de que «qui canta 'ls seus mals espanta» agafin una guitarra y 's posin a cantar:

«Ni debiendo ni pagando
mis penas tienen remedio;
pagando porque me matan;
debiendo porque me muerdo.»

Per substituir al Sr. Escuder en lo càrrech de president de la comissió de consums ha sigut nomenat lo Sr. Comas.

Com que 'ls consums pesan exclusivament sobre 'ls articles de menjar y beure, es fins a cert punt molt acertat que haja sigut nomenat per dirigir 'l tinglado aquest Sr. Subjunctiu del verb Comer.

Pero per anar bè s' hauria de dir: Sr. Comas y Bebas.

En molts estanchs de Barcelona no hi ha puros. Tant se val.

Aixís com aixís, després de pagar la contribució, no ns quedarà ni per fumar un cigarro.

L' Academia està imprimint un nou diccionari de la llengua.

Gran ocasió per posarhi algunas paraulas novas. Com per exemple: Irregularitats, Transferecias etc., etc.

L' aniversari de Murillo, casi ha passat desaparebut.

L' aniversari de Cervantes, *idem de lienzo*.

¿A qué preocuparnos de Cervantes ni de Murillo? ¿Qu' éran al cap de vall?

L' un feya redolins y l' altre hi posava 'ls versos.

Los espanyols som aixís. Si al ménos Murillo y Cervantes haguessen nascut al estranjer!

Una conversa cullida al vol:

—Ja fá tres ó quatre sorteigs de la loteria nacional que no vé cap premi a Barcelona. ¿Qué ho fá aixó?
—Qué vols que ho fassi .. Cóm que are diu qu' estem una mica renyits ab los de Madrid.

A Tarragona están a punt de quedarse sense llum. A l' empresa del gas l' hi ha vingut lo capritxo de voler cobrar.

Y resulta que l' Ajuntament no té un quarto.

¿A véure qui té rahó? ¿L' empresa ó l' Ajuntament? Per mí l' Ajuntament.

May s' ha vist que cap corporació municipal vinga obligada a fer llum.

Una senyoreta acaba de rebre en la nostra universitat lo titol de llicenciada en medicina y cirugia.

¡Apa joventut casadora!
¡Quina ganga estar malalt!

Aixó m' obliga a transcriure 'l següent xascarrillo que llegeixo en un periódich francès:

«Desde que las donas exerceixen la medicina a Fransa passan incidents ben estupendos.

»¿Ne volén un? Donchs escoltni.

»Un senyor tot esbarat se 'n va a cal metje pujant los esglahons de quatre en quatre.

»Es d' advertir que 'l metje fa dos ó tres dias que ha cedit la seva clientela a una doctora, cosa que 'l client ignora per complert.

—«Cuyti, cuyti, diu a la criada: diga al Sr. Doctor que vinga a casa desseguida.

—«En aquest moment es impossible, diu la criada.

—«¿Com s' entén impossible! Es que la mèva senyora va de part.

—«Lo mateix l' hi dich: lo doctor va de part en aquest moment.»

S' indica pera arcalde de Girona al Sr. Romani.
¡Ay quina olor!

Las empresas dels carrils han otorgat una rebaixa de un 50 per 100 als mestres d' estudi que assisteixin al Congrés pedagógich.

Es molt just tractantse de mestres de primeras lletres.

¡Están tant magres, pobrets, que ja se 'ls pot dur a la meytat de preu!

En l' últim consell de ministres sembla que s' ha tractat de arbitrar medis per evitar los mals de la sequia en terra andalussa.

¿Quins medis poden arbitrar per evitar que no plogui? Francament no hi atino.

Perque 'ls núvols per més que se 'ls mani per decret ó per lley votada en Còrts, son capassos de no esquitxar una gota.

Jo no veig més que un medi.

Portar contribuyents a Andalusia.

Son tants los qu' escupen, que potser la terra 's remullará una mica.

Y aixís en Camacho podrá dir:

—¿Encare m' atacan? Y no obstant jo hé arribat a fer ploure.

L' Ajuntament ha acordat suspendre d' empleo y sou

al inspector de carruatjes a consecuencia de certas denuncias.

¿Sense sou y sense empleo? Pero no sense cotxe.

May siga sinó per anarhi al hospici.

Tres máximas per acabar.

Los adverteixo que son enmatlevadas.

«Generalment se créu que la ciencia del cor humá es la ciencia de las sévas debilitats.»

∴ Ab lo cor succeheix al revés de la butxaca: quan més vol estalviarse, més aviat se gasta.

∴ «Si en materias literarias produheix més la palla que 'l gra, s' ha de creure qu' entre 'ls consumidors hi ha més bestias que personas.»

QUENTOS.

Acusat de assassinat, compareix un pinxo davant del jutje.

—¿Confesséu haver mort a un home?

—Si; pero no soch assassino.

—¿Com s' enten aixó?

—Molt senzillament: passava per Montjuich y 'm topo ab un home que 'm diu:—Mestre, jo tracto de suicidarme. ¿Voldriau ferme 'l favor de darm' hi un cop de mà? Jo l' hi vento gavineta... Ja véu, Sr. Jutje, que aquests favors no 's negan a ningú.

Passa un senyor molt sério pel carrer. Tal vegada es un contribuyent qu' está pensant ab las tarifas de 'n Camacho.

Un grupo de tranquils segueix darrera.

Un d' ells:

—Van déu duros que ab un cop de puny ensorro 'l tarot d' aquest senyor, y no renyim?

—Van.

Y en ménos de cinch segons realisa aquesta hasanyá.

Al mateix temps se dona un cop de puny al seu y també se l' ensorra, y ell y 'l senyor atropellat se 'l treuhen, exclamant aquest últim:

—Vaya unas bromas més pesadas.

—No me 'n parli, respon aquell ab la major formalitat. Voldria saber qui es que s' entreté ensorrant sombreros, per ensorrali 'l cap.

Lo senyor al veure a una victima de las mateixas malas tretas, fins vá acompanyarlo en lo sentiment.

Un senyor pren un criat, que se l' hi presenta portant ulleras blavas.

—¿Qué pateix de la vista? l' hi pregunta.

—No senyor: es que netejo tan bè 'ls cuberts de plata, que 'm poso ulleras perque la resplandor no 'm danyi 'ls ulls.

Un conductor de lo tranvia dona una trepitjada a un passatjer, que l' hi fá veure las estrellas.

—No s' apurí, senyor, exclama. Quan van colocarme a lo tranvia 'm molestava molt trepitjar a un passatjer; pero are de mica en mica ja m' hi vaig acostumant.

Parlant de la descomposició dels vins, vaig preguntar un dia a un negociant, amich meu.

—Cóm tracta vosté l' enfermetat dels vins.

Y ell tot sério 'm vá respondre:

—Per medi de l' hidroterapia.

Un cantant qu' está en una casa de dispesas, un dia regala una entrada per la funció de la nit al criat que l' hi limpia las botas.

L' endemá l' hi pregunta:

—Que tal ¿vás divertirte?

—Si senyor: l' únich que 'm dava pena era veure que vostre s' equivocava tantas vegadas.

—¿Jó?

—Si senyor. ¿Qué es créu que soch tant tonto? Quatre ó cinch vegadas van ferli tornar a comensar las cosas que cantava.

Conversa entre una senyora y un solteron molt devot y consagrat al estudi de la teologia.

—Escolti don Felip, vosté 'm treurá de duptes. ¿Se casan al cel?

—¿Y que han de casarse!...

—¿Cóm es possible que al cel no hi haja matrimonis, sent lo matrimoni una institució divina? ¿Es que no hi ha donas?

—¡Prou! ¡Donas ray!... Lo que no hi ha son homes tontos.

En un ball de gran etiqueta.

Una senyora molt escotada, diu a una amiga seva.

—Adéu, estan a punt de caure las tres de matinada y me 'n vaig a casa a despullarme.

—¿Encare més? pregunta l' amiga.

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

Solen dir que 'l Papa es toll
¿Qui dos dir al Pep qu' es pobre
lo Papa, si tersa sobra
la plata com també l' or?
Mentres que se sab consum
ricas viandas, vesteix bè
se diu que hu al revés no té
quatre per encendre un llum?

PAU SALA.

II.

En dos al revés y prima,
sol fer sempre cas total
dels avisos de la Quima,
quan ella no l' hi vol mal
al contrari, que l' estima.

PAU SALA.

ROMBO.

•••••
•••••
•••••

Primera ratlla vertical y horisontal: una lletra. Segona: un licor. Tercera: un animal. Quarta: una llegum. Quinta: una lletra.

CANAL AGUSTÍ.

MUDANSA.

Vaig trobá un tot tot molt gros
y de tot ulls la feresa
vá causarme gran sorpresa
tementme que tot rabiós.
Mes veyent que d' tot passos
ab furia seguia en tot,
vaig darli un cop de garrot
y caygué en terra de nassos.

UN TAPÉ Y F. DE T.

COMBINACIÓ NUMÉRICA.

•••••
•••••
•••••
•••••
•••••

Omplir los pichs ab números que sumats vertical, horisontal y diagonalment dongan per resultat la xifra de 21.

DINOU DE MAIG.

CONVERSA.

—Ay Nasi ¡quan t' estimo!
—Y jo Layeta, t' adoro.
—Sino que fassas com aque'l que se 'n vá anar al mar.
—¿Qu' es aixó que dius? Jo no estimarte sent filla d' un!...

—¿De qui?

—Endavínaho, que tots dos ja ho havém dit.

PERE VIVET.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

1 2 3 4 5 6.—Una capital d' Espanya.
3 4 5 6.—Lo qu' es Madrid.
2 5 6.—Una consonant.
3 2.—Una consonant.
3.—Una consonant.

F. FIN.

GEROGLÍFICH.

∴∴
+
A : LA
9
+
ram
om
OI

PESCA PECATS.

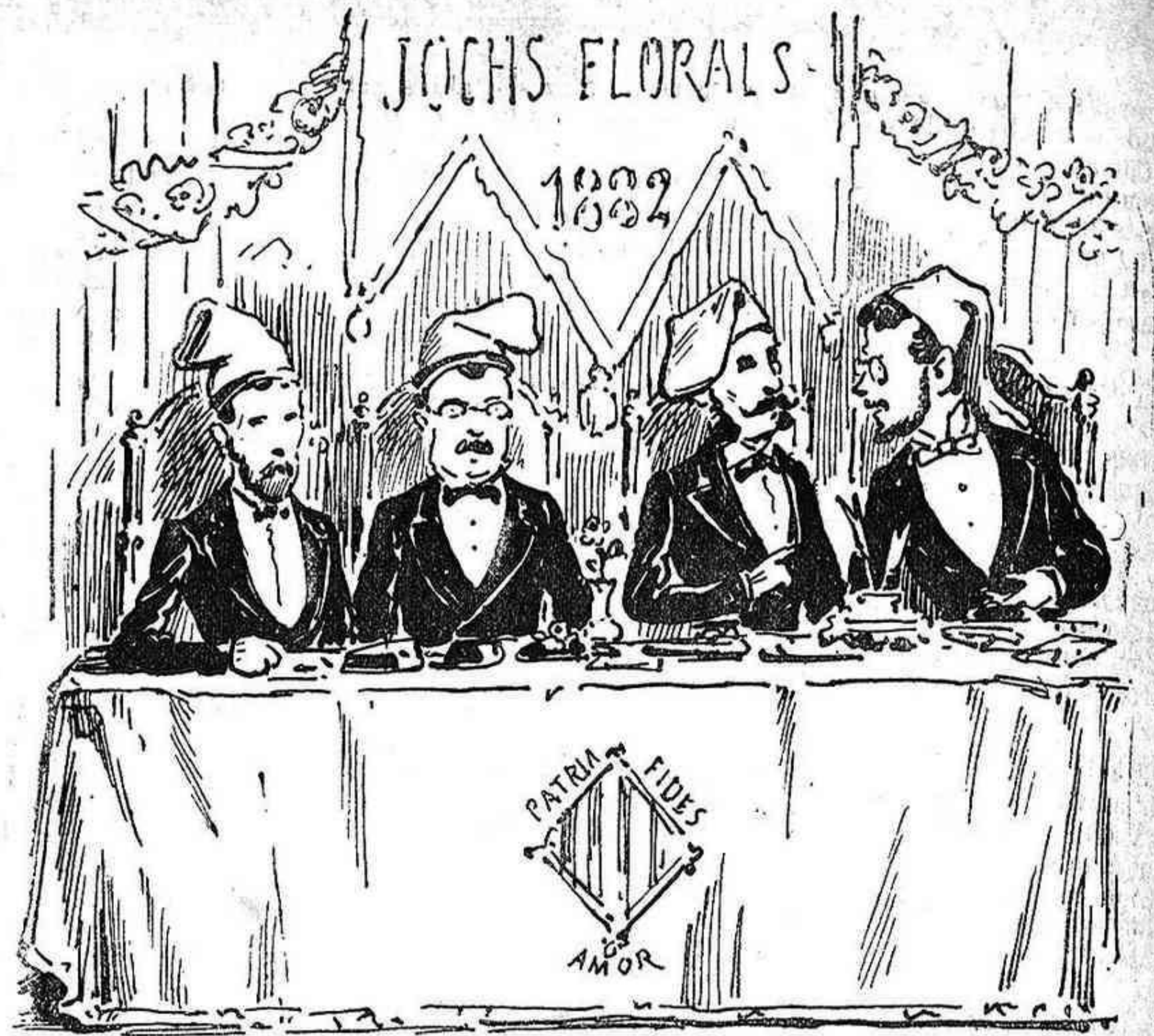
SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

- XARADA 1.ª—*Pri-ma-ve-ra.*
- GEROGLÍFICH.—*La paciencia tot ho alcanza.*

—Ta foll... ta foll .. ta foll... Aixó del tractat de comer no 'm cap á la barretina.

Lo consistori dels Jochs Florals d'enguany.

La regina de la festa

Poeta premiat ab una barretina d' or y argent.

Lo clero catalanista.

—Ay, ay, Isidro ¿qui t' ha enganyat.
—Ja veurás Tuyas: los senyors duhen barretina, donchs nosaltres nos posarém barret.